

Azután Izsák ült oda az asztal túlsó oldalára. Szokott erős, higgadt baritonján boncolgatta a különböző munkabérek kérdését, meg a vállalatok szervezeteinek bonyolult gépezetét. Mintha a tanári pengék is ellágyulnának, mintha itt-ott megértő bólintások fogadták volna fejtegetéseit. A biztosság tudatával kelt fel az inkvizíciós székről és adta át helyét a következőnek. Még ráért egy röpké pillantást vetni az egyik tanár osztályozó lapjára és négyest olvasott le onnan a neve mellett.

★

Este hétkor hirdették ki, a vizsgák lezajlása után, az eredményt az ünnepélyes zöld posztó körül. Rang szerint olvasták fel az érettségizők névsorát s a diákok nem hittek saját füleiknek, amikor elhangzottak a szavak, hogy Miklós és Izsák közgazdaságtani vizsgájuk megismétlésére utasíttatnak. Izsák még magához sem tért a hirtelen meglepetéstől, amikor hataimas koppanást hallott közvetlen közelében. Miklós agyonkinzott teste hörögött levegőért a terem piszkos padlóján.

Vállára kapta a madárkönyvű testet és rohant vele a kút felé.
— Haza, haza, — hörögte magához térve Miklós. — Ma nem akarok embert látni. Vigyetek!

Sötétben értek el Miklósék háza elé. A sötét szobából hosszú szál gyertya fénye ijesztett.

— Az apám! — bukott ki a sikoltás Miklósból, felrántotta az ajtót és ökölbeszorított kézzel rogyott le a ravatalra.

Lörtnc Péter

B e t e l j e s e d i k

*A gyárok szirénája is oly halkán süvít,
Nincs a termelésnek már elég ereje,
Hogy a nincsetlenek kezét munkához vigyék
Hogy falathoz jussanak, s mi nagyon kellene.*

*Szomorúak a bácskai hajnalok,
Pevész ette szőlőt, féreg marta gyümölcsöt,
Nem jól termett a meleg ölü, barna homok,
Pedig sokhelyt vezett iszapos ár hömpölygött.*

*Habár máskor termékeny évet hoz az áradat,
Most csak tépte sok gyáva lapuló gerendát.
És azóta minden ellen halk inség vezet hadat,
S meghalnak itt lassan mind-mind a legendák.*

*Almélkodik az ősz rogyantan, betegen
A jövőnek félelmes árja riogatja.
Mi lesz ott, hol a kenyér oly dúsán terem,
S az éhező még karaj kenyeret se kapna?*

*Tenger fájdalommal nőnek itt a ködök,
A sopánkodás most már senkin sem segít
Akit csak izzajtanak a jótermő rögök,
S nem hizlalnak, azok sorsa beteljesedik.*

LATAK ISTVÁN